

Leesexemplaar

Voor de nieuwe maan

Leesexemplaar

Voor de nieuwe maan

TINE LEFEBVRE

MET ILLUSTRATIES VAN JACQUES & LISE

P E L C K M A N S

Voor mijn broer,
de boekenhater

(Goed bezig, manje, nog maar 244 pagina's te gaan)

Vreemden zijn gewoon familie die je nog moet leren kennen.

MITCH ALBOM

Zusje	15
Landrotten	21
Hand vol gaatjes	31
Hoe Mama en Papa naar Ark verhuisden	37
Glasregen	51
Verdwijning en diefstal	63
Door de wolken roeien	73
Zingen bij het vuur	85
Een pakje voor Kleine Jo	93
Beet	101
Vuurtoren in het bos	111
Missende voortand	119

Voor de nieuwe maan	129
Beppe Schroot	137
Laatste kwartier	145
De Grote Oplossing	159
Finito	171
Gekruist en gehoopt	183
Bult	191
Naar huis	199
Sluipweg	209
De hut van Dappere Dido	219
Water in zicht	231
Broer	239

INVAL VAN DE FRANKMARKEN

Zie ook 'Frankmarken: de gewelddadige veroveraars die zeven landen innamen' (pagina 116).

In het jaar waarin de herfst zes weken te vroeg begon, vielen de Frankmarken het Land van de Honderd Bossen binnen. Het land was op dat moment in nood: alle rivieren en beken droogden in enkele jaren tijd volledig uit. De Frankmarken, in de volksmond ook wel Landrotten genoemd, maakten gebruik van de crisis en namen het land in.

Tijdens de Nacht van het Sterrenstof veroverden de Frankmarken de hoofdstad. Onder leiding van hun twee aanvoerders, Tunus en Seidon, namen ze duizenden mensen gevangen. Tienduizenden inwoners vluchtten naar een schuilplaats in de bossen.

De Frankmarken namen het Land van de Honderd Bossen dorp na dorp verder in. Tunus en Seidon vernielden grote stukken natuurgebied en brachten alle eilanden in het land tot zinken. Nu, meer dan dertig jaar later, domineren de Frankmarken de regio nog steeds.

EEN

Zusje

Boven op Bores' rug, net op de plek waar vleugels hadden gezeten als hij een elfje was geweest, zit een bult. Een kleine bochel waardoor het lijkt alsof hij voortdurend een lichte buiging maakt en tegelijkertijd de hele wereld op zijn schouders draagt.

De bult zit er sinds kort. Daarvoor liep Bores gewoon rechtop zoals elke andere jongen dat doet: met zijn kruin parallel aan de stammen van de bomen en het puntje van zijn neus naar de wolken gericht. De enige manier waarop je de wereld rondom je volledig in je op kunt nemen.

Maar toen beslisten Mama en Papa dat het eiland te

groot was. Te groot, in ieder geval, om er enkel met zijn drietjes en een hond te wonen. Ze zeiden nog iets over hoeveel plek ze in hun harten hadden, maar Bores was toen al naar de steiger gerend.

Grote harten, bah.

Dus daar zit hij nu. Maandagmiddag, voeten in het water, bultje vol zorgen op zijn rug.

De steentjes die hij met alle kracht naar het water keilt, willen maar niet op het oppervlak ketsen. Hij hoort al enkele minuten het geronk van Papa's motorbootje luider worden. Als hij goed heeft geteld, legt het bootje over exact honderdzesendertig tellen aan bij de steiger.

Bores woont met zijn ouders en Vrijdag, de hond, op een klein eiland in het Zondermeer. Zijn ouders bouwden het eiland zelf, helemaal van nul. Er is een woonhuis met een groot terras op palen, waar Papa altijd Bores' dikke, blonde haar knipt met behulp van een bloempot. Links van het huis staat een grote moestuin en rechts een lange schuur waarin Mama boten bouwt en Papa pottenbakt. Op het puntje van het eiland ligt een strand dat precies groot genoeg is om er een zandkasteel met een gracht te bouwen. In de duinen erachter staat een vuurtoren, vanwaaruit je net boven de bomen aan land kunt kijken.

Bores' favoriete plek is echter het dak van het boot-

huis, vlak naast de steiger. Hij picknickt er vaak samen met Vrijdag en krijgt nog altijd kriebels in zijn buik als hij vanaf het dak naar beneden duikt in het water. Zijn recordtijd om een toertje rond het eiland te zwemmen is drie minuten.

Bores is – sorry: was – enig kind en dat heeft hij altijd prima gevonden. Hij kan helemaal alleen de pan met pudding schoonlikken, hij kan altijd boven in het stapelbed en er is niemand die zijn dominostenen omverloopt. Broertjes of zusjes zijn alleen maar een last. Als het van hem afhangt, hoeft er niemand meer bij.

Hij heeft de voorbije weken elke dag gewenst dat zijn zusje er niet komt. Dat vraagt hij aan Oma Zalig in de hemel. Vanmorgen heeft hij het ook gedaan: knielen op de bolletjesmat in zijn kamer, handen vouwen en heel hard denken: alsjeblijft geen zusje alsjeblijft geen zusje alsjeblijftgeenzusje.

En dat zusje komt nu over honderdveertien tellen aan.

Achter hem weerklinkt gekletter, gevolgd door gevloek. Bores ziet over zijn schouder hoe Mama de scherven van een bloempot bij elkaar veegt. Haar handen trillen. Zij heeft vast ook Papa's boot gehoord, maar probeert dat te negeren. Straks komt ze waarschijnlijk heel vrolijk naar buiten en zal ze doen alsof er niets aan de hand is. Alsof niet plots hun hele leven overhoop wordt gegooid.

Nog negenennegentig tellen.

Even verderop komt Vrijdag de trapjes bij de keuken-deur afgesloft. De hond sjokt loom over de steiger tot bij Bores en legt zijn kop in Bores' schoot. Zijn donkerbruine krullen voelen nog vochtig van zijn duik in het meer die ochtend. Bores geeft een zacht klopje op zijn rug.

Lieve, trouwe Vrijdag.

Een hond is alles wat hij nodig heeft. Die slaapt gewoon in het onderste bed en likt enkel de pan uit als Bores niet oplet.

Mama heeft haar gevecht met de scherven opgegeven en komt nu ook de steiger op. Bores moet omhoogkijken om haar goed te kunnen zien. Ze draagt een rode bloemetjesjurk tot net boven haar enkels. Haar voetzolen kleuren grijs van een zomer op blote voeten en in haar haren, op de plukken waar ze citroensap heeft gedruppeld, zitten strepen honingblond. Ze houdt een hand boven haar ogen tegen de zon, hoewel dat door de brede strohoed op haar hoofd eigenlijk niet hoeft.

“Zie je ze al, lieverd?” vraagt ze.

Nog eenenveertig tellen.

Het geronk klinkt luider nu. In de bocht van de rivier die uitmondt in het Zondermeer komt Papa's bootje in zicht. Hij zit achterin en leunt tegen de motor. Voorin zit

een meisje met een gele regenjas en regenhoed stijf rechtop.

Vrijdag veert op en blaft opgewonden terwijl hij over de steiger heen en weer rent. Mama neemt haar hoed af om ermee te zwaaien. Bores en zijn bult kijken alleen maar.

Nog dertien tellen.

Papa draait de motor uit. De boot glijdt stil verder tot de boeg tegen het trapje bij de steiger botst.

“Daar zijn jullie eindelijk!” zegt Mama verrukt.

Bores staat op. Hij stopt zijn handen in zijn zakken en kijkt met een stormgezicht hoe Papa het bootje vastbindt aan de ladder.

Mama hijst het meisje onder haar oksels uit de boot en zet haar veilig op de steiger. De rode regenlaarzen die ze draagt zijn duidelijk te groot, maar dankzij de stevig aangesnoerde veters blijven ze netjes aan haar voeten zitten. Haar zwarte haren zijn in twee lange paardenstaarten gebonden.

Vanonder haar regenhoed staart het meisje naar Bores. Ze knippert niet met haar ogen. In haar linkerhand houdt ze een emmer die tot aan de rand gevuld is met water.

“Hallo, ik Maan,” zegt het meisje. Haar woorden klinken wat gek, alsof haar tong nog aan hun vorm moet wennen. Ze steekt de emmer uit naar Bores. “Ik rivier

voor jou meebreng.”

Bores gaat op zijn tenen staan om de inhoud van de emmer wat beter te kunnen bekijken. “Daar past de rivier niet in,” zegt hij.

“Jawel.” Maan knikt zo driftig dat haar glanzende staarten ervan heen en weer wippen. “Ik emmer hele tocht in water hang, dus echt hele rivier,” zegt ze.

“Je kunt helemaal niet...” begint Bores, maar Mama onderbreekt hem.

Ze klapt vrolijk in haar handen en omhelst Maan. Er klotst een stuk van de rivier uit haar emmer.

“We zijn zo blij dat je er bent, lieve Maan,” zegt ze, terwijl ze het meisje voorgaat op de trap naar de keuken. “Je hebt vast honger, niet?”

Bores heeft geen zin meer in de pannenkoeken die ze die ochtend hebben gebakken. Hij kan enkel kijken hoe Maan haar laarzen uittrekt, ze bij elkaar zet op de bovenste trede – zijn trede – en de rivier er voorzichtig naast plaatst.

Met zijn handen nog steeds in zijn zakken schopt hij een steentje weg. Deze keer lukt het keilen wel. Het steentje tikt drie keer op het water voor het met een bijna onhoorbare *blop* naar de bodem zinkt.

Een Landrot op het eiland. Vreselijk.

TWEE

Landrotten

Landrotten zijn monsters, heeft Borens altijd geleerd.

Het zijn verschrikkelijke mensen en het hele Vasteland stikt ervan. Ze leven er in grote groepen samen. Ze doen enkel waar ze zin in hebben, wat meestal betekent dat ze huizen in brand steken en de weinige Goede Mensen die overblijven het leven zuur maken. Wie het niet met hen eens is, sluiten ze op of laten ze verdwijnen.

Landrotten geloven dat je hard en kwaadaardig moet zijn. Dat je enkel om jezelf mag geven om sterk in je schoenen te staan. “Vertrouw niemand,” hoorde Papa ooit een Landrot zeggen, “zelfs je eigen schaduw kan je in je rug aanvallen.”

Bores heeft zelf nooit Landrotten ontmoet, behalve Maan dan. Gelukkig maar. De verhalen hoort hij van Mama en Papa. Zij woonden allebei op het land, diep verscholen in de bossen waar ze zich jarenlang verborgen voor de Landrotten.

Als ze 's avonds rond het vuur zitten met een kop warme chocolademelk en met dekens over hun schou- ders, vertellen Mama en Papa dikwijls over hun tijd op het land. Zij hebben de monsters niet vaak gezien, maar genoeg om te weten hoe angstaanjagend ze zijn.

Ze hebben geen ellebogen, vertelt Papa, en ze bijten je neus af. Ze hebben zulke lange tenen dat ze voortdurend op die van elkaar gaan staan. Ze stoppen ongevraagd hun vingers in je pap en ze zagen elkaar de oren van het hoofd.

Bores heeft ze wel eens proberen te tekenen. Iedere keer weer verfrommelt hij geschrokken het papier voor hij de oren van hun hoofd heeft weggegumd.

Het engste verhaal vindt Bores dat van de Nacht van het Sterrenstof. Dat is de nacht waarop alle Goede Mensen uit de grote stad zijn gevlucht. Opa's, tantes, baby's, hartsvrienden en burens: allemaal lieten ze die nacht hun huizen achter. Ook Mama met haar moeder en vader, en Papa met zijn mama's.

Intussen kent Bores elk detail van die vreselijke nacht.

Soms lijkt het alsof hij er zelf bij was.

Het verhaal begint eigenlijk jaren voor de zwartste nacht uit de geschiedenis. Jaar na jaar zakte overal het waterpeil. Niet veel, amper een paar centimeter na iedere zomer. Maar langzaam verdween het water uit de rivier die door de stad liep en uit de beken in de groene buitenwijken. Meren kwamen droog te liggen en het gras in parken en op pleinen werd dor. Er kwam watersnood. Tientallen mensen verlieten de stad op zoek naar een betere plek.

Zij hadden het geluk dat ze de stad ontvlucht waren voor de Landrotten kwamen.

Op de Nacht van het Sterrenstof vielen de Landrotten de stad binnen en vernielden ze elk gebouw dat op hun pad kwam. Het was een pikzwarte nacht zonder sterren aan de hemel. Op de straten en platgebrande huizen lag een dikke laag stof. Mensen die er die nacht bij waren, beweren dat de sterren die nacht naar beneden vielen en hun verdriet uitstrooiden over de verwoeste stad.

Mama vluchtte met haar ouders naar een bos in het oosten. Diep tussen de bomen ontdekten ze een open plek, overwoekerd met struiken. Met het weinige materiaal dat ze op hun vlucht hadden meegenomen, gingen ze de doornige takken te lijf tot er enkel een grote kring met struiken overbleef. Je kon er onmogelijk doorkijken. Het

was de ideale bescherming tegen Landrotten die zich in het bos waagden.

Met hout uit het bos bouwde Mama's vader binnen de kring een gammel huis met een lekkend dak. Dat was het beste wat hij kon. In de stad waar hij vroeger werkte, was hij wiskundige geweest. Zijn handen waren vooral goed om lange sommen op een bord te schrijven. Een huis timmeren? Minder. Hij had ooit zelfs een doosje zwarte spijkers in de koelkast gelegd omdat hij dacht dat het paddenstoelen waren.

Gelukkig was Mama er. Naarmate de jaren verstreken, leerde ze zichzelf hoe ze het huis kon verbeteren. Ze timmerde een plankenvloer en stopte de gaten in het dak. De buitenmuren kalkte ze olijfgroen en fleurde ze op met klimplanten die in geen tijd tot bij de schoorsteen groeiden. In de tuin maakte ze een serre voor haar vader.

En precies toen ze de laatste schroeven in de deur vees, ontmoette ze Papa.

Bores moet altijd glimlachen als Papa het verhaal van hun ontmoeting vertelt. Hij weet zeker dat Papa leugentjes vertelt om er zelf heldhaftiger uit te komen, maar Mama verbetert hem niet. Ze vindt zijn versie vast ook beter dan het origineel.

Ook Papa was gevlucht tijdens de Nacht van het Sterrenstof. Hij herinnert zich enkel dat zijn moeder

– Bores' Oma Zalig – hem in een laken wikkelde en een schoendoos met babymuizen in zijn handen duwde. Hij wist niet waar de dieren vandaan kwamen. De enige taak die hij kreeg, was om zijn ogen niet van de muizen af te halen en ervoor te zorgen dat ze alle zeven bleven leven. Het lukte. Eenmaal in het bos haalde hij het deksel van de doos en toonde hij Oma Zalig trots de levende muizen. Het was hem zelfs niet opgevallen dat zijn mama Roos er al even niet meer bij was.

Papa en Oma Zalig vonden een vervallen boshut, verscholen achter rijen lage bomen en aan de rand van een rivier waarvan het water hoog tegen de oevers klotste. Het was de enige waterloop die Papa kende die, zelfs jaren later, niet droog kwam te liggen.

Oma Zalig verbouwde de hut in haar eentje tot een stevig woonhuis. Ze plaatste er een extra verdieping op, bouwde een muizenhok tegen de achterkant en legde een veranda aan waarop ze 's avonds na Papa's bedtijd zo stil viool speelde dat enkel hij het kon horen. Achter in de tuin verrees al gauw een grote schuur, waarin Oma Zalig de ene constructie na de andere in elkaar zette.

De dag dat Papa zijn stelten kreeg, veranderde alles. Oma Zalig had de stelten gemaakt uit een es die ze even verderop had geveld. Ze toonde hem hoe hij zijn evenwicht moest bewaren en hield de stokken vast terwijl hij